

daan, en altijd oprecht. „Et notre pour-boire?” vraagt de huilebalk aan de arme moeder, die in wanhoop neerligt bij de leege wieg.

Willette de ondeugd, de minnaar is in-tusschen toch de eigenlijke. Hij staat alleen, hij heeft geen voorgangers noch mededingers. In zijn goede werk, wel te onderscheiden van veel al te vluchtigs, ontmoet men de echte Fransche luchtigheid, zoo schaarsch in de kunst vertegenwoordigd, in haar zuiverste en mooiste gedaante.

Terwijl Caran d'Ache juist zoozeer de tolk van den kouden, wakkeren esprit is. Zijn caricaturen zijn grafische bonmots. En ik bedoel hiermede dit, dat terwijl achter Willette's spot, achter zijn vroolijkheid, zijn dol-len, zijn onbetamelijkheid altijd een gevoel, een overtuiging zit, de grap-pen, en de manier van ze teekenen en te vertellen bij Caran d'Ache niets dan een vernuftspelletje zijn, een amusement voor wie ze brengt en wie ze ont-vangt. Het is een onder-houdende en in haar eigen soort een fijne kunst, die kunst van het jeu d'esprit met teekeningen, en Caran d'Ache dient ze met smaak en luste, bekwaamheid en geest, beter inderdaad dan eenig ander. Slechts zij aangemerkt dat hij zich dan ook vergenoegt met dit alleen, met het amuseeren, en dit dan nog altijd op dezelfde wijze, naar één systeem, zou men bijna zeggen, naar één recept. In-tusschen, een goed amuseur te zijn, is het in dit vaak sombere leven niet een kunst, waardig dat men ze nastreeft, en konden niet sommige anderen het zijn, die wanen iets hoogers te moeten zoeken, en zoo niets goeds bereiken?

Hij is de lijn-caricaturist bij uitnemendheid, die niets zoekt uit te drukken, wat hij niet met de lijn uitdrukken kan, maar alles zegt, wat men op deze wijze zeggen kan. Een geschoold opmerker, die de vormen, die hij op deze wijze beknopt weergeven wil, vol-maakt kent, die de typen kent, welke hij teekent, de voorwerpen, de dieren, de land-schappen. Het moge dan zijn, dat eenige fijne, niet volkomen aan het oppervlak zicht-

bare trekken van het leven hem ontgaan; de leven-digheid van het leven ontgaat hem nooit. Aan alles wat hij teekent, aan den kop van een ouden generaal, de verschijning van een modistetje, de fysionomie van een lakei, de houding van een ho-telier, de beenen (zoo be-hoort het) van een paard, de armen van een acro-baat, de haren van een schoothondje, de hoed, de jas, de handschoenen en het schoeisel van een dandy, de pooten van een piano, een tafel, een stoel, de rook die uit een geweer komt, de heuvels, de boomen op zijn achtergronden, weet hij een kernigen, ka-rakteristieken vorm te ge-ven met die simpele strakke contourlijn, die hij schier zonder exceptie als éénig uitdrukkingmiddel ge-bruikt.

JULES CHÉRET. STUDIE.

Met die krasse penlijn weet hij geestige en onderhoudende finesses te geven, typeert hij menschen en dingen kostelijk: zijn pioupious, zijn acteurs, zijn oude heeren, loopmeisjes, maar ook, neen vooral, hun shako's, hun jassen en broeken, haar hoedjes, haar rokjes, de honden van allerlei soort, rijtuigen, interieurs, ameublementen, alles is naar den aard, alles is Fransch, ja er is in alles iets Parijsch. Dit is een kunst van den Parijzenaar, niet van den bohème, maar van den op-